

MIJMERING

Auto

Mijn moeder had de ene reparatie na de andere laten verrichten om haar zestienjarige auto op de weg te houden, maar nu, met de keuring voor de deur, was het toch echt einde verhaal. Ze was erg aan het ding gehecht. Haar tank – je moest een ware krachtpatser zijn om de koppelingspedaal te kunnen bedienen en de motor gromde als een humeurige diesel - had lange tijd trouwe dienst bewezen en trouw wordt door de generatie van mijn moeder op prijs gesteld. Hij paste haar als een tweede huid. Ze zat achter het stuur als een koningin, ontspannen, alsof ze thuis in een gemakkelijke stoel voor de buis zat.

De nieuwe auto moest aan drie eisen voldoen. Mijn moeder wilde een hoge instap en vijf deuren – ‘je kunt mensen van mijn leeftijd niet achterin laten kruipen’ - en er moesten met gemak twee golfassen in passen. Met behulp van mijn broers passeerden diverse hupse karretjes de revue en al bij de eerste proefrit was het raak, de Opel Meriva in de chique tint *Silver Lightning* had ze aan het eind van de straat al in haar hart gesloten.

Mijn moeder heeft al bijna zeventig jaar een rijbewijs. Haar vader had er ook een, maar had na de oorlog niet meer gereden. Om te weten hoe het ook weer moest, stapte hij naast mijn toen achttienjarige moeder in de auto. Ze toerden welgemoed door Eindhoven, totdat mijn moeder tegen een onverwacht vanuit de parkeerstand weggrijdende auto reed. “Stop maar”, zei mijn opa, “ik weet het al weer”.

De zaak kwam voor. Goed van vertrouwen toog mijn moeder naar de rechtbank waar haar zonder pardon de schuld in de schoenen werd geschoven. ‘Wilt u nog iets zeggen’, vroeg de rechter. Op het moment dat mijn diepverontwaardigde moeder haar mond open deed, hamerde hij de zaak erdoor. Met mijn moeders vertrouwen in het recht is het nooit meer goed gekomen.

Marjolijn Sengers, 11 oktober 2015